

- Nyt mennään! intti Annu toinen käsi oven kahvalla.
- Mutta missä minun piponi on? Se punainen, jonka reunassa on poroja? kysyi Unna jostain villavaatekasan keskeltä.
- En minä ole sinun piposi vartija, mistä minä sen tietäisin? tuhahti Annu ja avasi ulko-oven.

Värinautit olivat jo armottomasti myöhässä ja Annu tunki sen nahoissaan.

- Minun korvani paleltuvat, jos en löydä pipoa! huokaisi Unna.
- Meidän pitää mennä! Nyt otat sen pipon, mikä osuu ensimmäisenä käteen, sanoi Annu ja astui kuistille.

Unna mutisi jotain itsekseen, mutta seurasi pian Annun perässä kuistille. He totta tosiaan olivat myöhässä. Aivan muutaman minuutin päästä alkaisi joululaulujuhla Utin torilla, ja sieltä ei saanut olla myöhässä.

Niinpä Värinautit kiiruhtivat juoksu jalkaa Väritystietä pitkin kohti toria, samalla kun Unna työnsi pipoa päähänsä.

- Hyvä valinta, oikein jouluinen, sanoi Annu kun näki Unnan päässä kirkkaan keltaisen ananas-pipon.

- Kiitos, tiesin että pitäisit siitä, sanoi Unna virnistäen, sillä tiesi itsekkin näyttävänsä vähintään huvittavalta ananas päässään keskellä talvea.